

РЕШЕНИЕ

№ 32850

гр. София, 08.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 15.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6886** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. К., [дата на раждане] , Л. 10036909918, гражданка на Република Турция, чрез адв. Е. Ц. Г.-Г., АК-П., срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, издадена от Д. Б. Ф.-Първи секретар, КДЛ в Посолството на Република България в А., Р. Турция, на основание чл. 26 вр. чл.10 ал.1 т. 23 от ЗЧРБ.

Жалбоподателката счита, че оспореният отказ е неправилен, издаден в противоречие с материалноправни разпоредби и при нарушаване на административно- процесуалните правила при издаването му, което само по себе си представлява отменително основание съгласно разпоредбата на чл.146 т. 3, т. 4 и 5 от Административно процесуалния кодекс.

Предвид гореизложеното иска съдът от да отмени Отказ от 18.06.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, издаден от Д. Б. Ф. - първи секретар, КДЛ в Посолство на Република България в [населено място] - Република Турция, постановен по подадено от него заявление за издаване на виза, като изпрати преписката на Посолство на Република България в А., Република Турция, за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза "D") на М. К., [дата на раждане] , личен идентификационен номер 10036909918, паспорт № U13554163, издаден на 03.11.2016 г. в Й., валиден до 03.11.2026 г., гражданка на Република Турция, съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона. Иска се още съдът да присъди в полза на жалбоподателя направените съдебни разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят М. К. чрез адв. Е. Г.-Г.–редовно призован, не се явява,

представява се от адв.Г.. Адвокат Г. иска съдът да уважи жалбата и отмени отказа.

Ответникът Д. Б. Ф.-Първи секретар, КДЛ в Посолството на Република България в А., Р. Турция, чрез И. А., гл. специалист Дирекция "КО" на МВНР, пълномощник на ответникът, не се явява и не се представява.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление ANK25001766V, подадено на 19.03.2025 от М. К. за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/- търговско представителство. Жалбоподателката е търговски представител в „М. Баланс М. Т. И. С. Ве Т. Л. Ш.“, регистрирано в регистър БУЛСТАТ с[ЕИК], като К. е управляваща и представител на Търговското представителство. Към заявлението са приложени: копие от паспорта на жалбоподателката, Решение за вписване, Сертификат, Годишна програма-Договор за наем, Наем-квитанция, Удостоверение Анекс към договор за наем, Свидетелство за съдимост, Лична карта, Застраховка, Виза.

Представен е договор за наем на недвижим имот от 04.03.2025 г., сключен в [населено място], с който М. Х. П. като наемодател предоставя на жалбоподателката и двама нейни колеги — също търговски представители на дружеството, апартамент, находящ се в [населено място], [улица] ет. 5 ап. 11, като договорът за наем е сключен от пълномощника на К. С. С. С. като е представено и нотариално заверено пълномощно за сключването на договора. Договорена е месечна наемна цена в размер на 1200 лева, като наемната цена до настоящия момент е плащана своевременно на наемодателя. Договорът за наем също е нотариално заверен с рег. № 1318 от 04.03.2025 г. от Нотариус М. П.-А., рег. № 483 на Нотариалната камара с район на действие Районен съд - Пловдив. Представена е и декларация, нотариално заверена от 04.02.2025 г. от И. Т. — нотариус с рег. № 088 на Нотариалната камара, с която Г. С. Й., прокурист на „Интерпред“ АД [населено място], декларира, че е предоставил на търговското представителство „М. БАЛАНС М. Т. И. САНАИИ ВЕ ТИДЖАРЕТ Л. Ш.“ за ползване офис, находящ се в ТЦ „Централни хали“ в [населено място], [улица], както и сключен между търговското представителство и „ИНТЕРТЕД“ АД договор за наем № 2981 от 27.01.2025 г., за офис № 1-17А с площ от 11,25 кв.м в Търговски център „Централни хали“ в [населено място].

В хода на административното производство, за преценка относно предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р. България, е извършена проверка на адрес: [населено място], ул. „З. Б. № 23, ет. 5, ап. 11, за установяване дали живее жалбоподателката там. За извършената проверка е изготвена докладна записка № 5386р.3922 от 02.06.25 г., в която е отбелязано, че на адреса не е установен никой и на място е проведен разговор с г-жа П., собственик на имота, която е заявила, че апликантката я е потърсила, за да наеме имота, за който имало обява. От направена справка се установило, че има наемател гражданин на Италия, за които тя твърди, че е предишен наемател, но в съгласувателната процедура е записано, че и други лица са посочили този адрес.

Отделно от това от ДАНС-П. е изразено отрицателно становище в Националната визова система във връзка с постъпили за съгласуване заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване от Посолство на Република България в А. на следните турски граждани:

1. Talha M. Ates - род. 23.01.1991 г., заявление за виза № ANK25001765/19.03.2025 г.
2. М. К. - род. 01.08.1980 г., заявление за виза № ANK25001766/19.03.2025 г.
3. Enes I. I. Ates - род. 15.03.1993 г., заявление за виза, № ANK25001767/19.03.2025 г.

Апликантите кандидатствали на основание чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ - регистрирано търговско представителство на чуждо търговско дружество „М. Баланс М. Т. И. С. "Ве Тиджарет Л. Ш." (ЕИК:[ЕИК]). За адрес на търговското представителство е посочен/ [населено място], [улица], ТЦ „Хали“, ет.1 офис 1-17. Горепосоченият офис бил на дружество, осъществяващо преводи и посредническа дейност по регистрация на чужди граждани в страната - „Керем“ ООД (ЕИК:[ЕИК]). През последните 3 години на адреса формално са били регистрирани над 80 търговски представителства и декларираните във визата данни, кореспондирали с хипотезите на чл. 10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ - предоставена невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаването на виза и последващо право на пребиваване в Р България.

На базата на извършената проверка е изготвено становище, с което се предлага да се изготви отказ по заявлението на М. К., за предоставяне на право на продължително пребиваване в Р България, на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ- фиктивно предоставен адрес с цел получаване на пребиваване. Адресът се използва много често за регистрация на чужденци.

Въз основа на събраните доказателства и след направен анализ на същите Д. Б. Ф.-Първи секретар, КДЛ в Посолството на Република България в А., Р. Турция, на основание чл. 26 вр. чл.10 ал.1 т. 23 от ЗЧРБ е отказал предоставяне на право на продължително пребиваване в Р България на основание чл. 26, вр. чл.10 ал.1 т. 23 от ЗЧРБ, предмет на оспорване в настоящото производство. Отказът е връчен на 19.06.25 г.

В хода на съдебното производство от ответника е представена заповед № 16 от 20.06.22 г. на Посланик А. Ч., с която е определен Д. Б. Ф. за потребител на НВИС, за изпълнение функциите на консулско длъжностно лице с права за работа с НВИС, предоставени от З. и заповед № 95-00-26/16.01.25 г. на МВнР, с която е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 КЪМ чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и по Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – Д. Б. Ф.-Първи секретар, КДЛ в Посолството на Република България в А., Р. Турция, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. По делото се представени доказателства относно компетентността на органа, издал акта, а именно- заповед № 16 от 20.06.22 г. на Посланик А. Ч., с която е определен Д. Б. Ф., за

изпълнение функциите на консулско длъжностно лице и заповед № 95-00-26/16.01.25 г. на МВнР, с която е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 КЪМ чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и по Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс.

Обжалвания Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на Д. Б. Ф.-Първи секретар, КДЛ в Посолството на Република България в А., Р. Турция е постановен в съответствие с изискването за форма—издадена е в писмена форма, в съобразителната и част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, представените от същия писмени доказателства, служебно събраните от органа, относими към производството доказателства, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи, на базата на осъществената съгласувателна процедура. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване.

Горното налага извод за съответствие на оспорения административен акт с изискванията за форма, установени в нормата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК.

Съдът не установи допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 АПК.

Предвид гореизложеното в случая спорът между страните е материалноправен – относно приложението на основанието по чл. 26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ- чужденецът е декларирал неверни данни.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, фиктивно предоставен адрес с цел получаване на пребиваване, адресът се ползва много често за регистрация на чужденци, следователно е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай е безспорно, че М. К. е посочил в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес: находящ се в [населено място], [улица] ет. 5 ап. 11, а договорът за наем е сключен от пълномощника на К., С. С. С. като е представено и нотариално заверено пълномощно за сключването на договора. Договорът за наем също е нотариално заверен с рег. № 1318 от 04.03.2025 г. от Нотариус М. П.-А., рег. № 483 на Нотариалната камара с район на действие Районен съд - Пловдив. Представена е и декларация, нотариално заверена от 04.02.2025 г. от И. Т. — нотариус с рег. № 088 на Нотариалната камара, с която Г. С. Й., прокурист на „Интерпред“ АД

[населено място], декларира, че е предоставил на търговското представителство „М. БАЛАНС М. Т. И. САНАИИ ВЕ ТИДЖАРЕТ Л. Ш.“ за ползване офис, находящ се в ТЦ „Централни хали“ в [населено място], [улица], както и сключен между търговското представителство и „ИНТЕРТЕД“ АД договор за наем № 2981 от 27.01.2025 г., за офис № 1-17А с площ от 11,25 кв.м в Търговски център „Централни хали“ в [населено място].

Съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства потвърждават тезата на административния орган за използвани от кандидата неверни данни при подаване на заявление за предоставяне на право на постоянно пребиваване. Неоснователна е защитната теза на жалбоподателя, че отказът се основава единствено на ненамирането му на декларирания адрес за пребиваване в България. Не е спорно, че в подаденото заявление, е посочено, че чужденецът ще бъде адресно регистрирана [населено място], [улица] ет. 5 ап. 11. При извършената проверка на адреса е установено, че М. К. не живее на посочения адрес.

Действително няма легална дефиниция на „пребиваване“ и не е житейски логично чужденецът да пребивава постоянно в България, но при евентуалното му ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. В случая собственикът на имота не е намерен, въпреки посещенията от служители на МВР

От друга страна, на адреса е установена г-жа П., която е заявила, че на посочения адрес живее жалбоподателката, но не е споделила, че там са регистрирани и други лица. Видно е, че декларираният адрес само формално доказва присъствието на чужденца на територията на страната, като същите безспорно представляват неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл. 26, ал.1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Съдът не възприема направените възражения в жалбата, че в постановения отказ не е посочено изрично правното основание и не става ясно коя от двете хипотези на чл.10 ал.1 т. 23 ЗЧРБ е налице, тъй като видно от съдържанието на оспорваната заповед в нея ясно е посочено чл.10 ал.1 т.23 ЗЧРБ и е отбелязано текстово чл.10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ-фиктивно предоставен адрес с цел получаване на пребиваване. Адресът се използва много често за регистрация на чужденци, което само по себе си представлява „е декларирали неверни данни“. В този смисъл няма нарушение на правото на защита на жалбоподателя.

Представените в съдебно заседание доказателства, от процесуалния представител на жалбоподателката, не променят заключението на административния орган и не могат да обусловят извода за отмяна на процесния отказ.

Общите разпоредби на чл. 6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл. 6, ал. 2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и не е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 54-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на М. К., [дата на раждане] , Л. 10036909918, гражданин на Република Турция, чрез адв. Е. Ц. Г.-Г., АК-П., срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, издадена от Д. Б. Ф.-Първи секретар, КДЛ в Посолството на Република България в А., Р. Турция, на основание чл. 26 вр. чл.10 ал.1 т. 23 от ЗЧРБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.